

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: N. C. SCHINA,

Președinte la Curtea de Apel București

Secretar: VIRGIL ANGHELOVICI

Doctor în drept de la Paris, magistrat

ABONAMENTUL

Pe an, în România	100 lei
6 luni	50 »
3 luni	25 »

APARE ODATA PE SAPTAMANA
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5
 Lângă Palatul Justiției
= TELEFON 13/29 =

Anunțăm publicului cititor că proprietatea revistei și Tipografiei «Curierul Judiciar» a trecut la un grup de magistrați și avocați sub prezidenția d-lui N. C. Schina, președinte la Curtea de apel din București.

*
* *

După cum am anunțat în numărul trecut al revistei noastre, va avea loc Luni 29 Septembrie cor. ora 5 p. m., în fosta sală a Curții cu Jurați din Palatul Justiției, Conferința directorului nostru d-l N. C. Schina, având ca temă: Problema judecătorească și Necesitatea înfrățirii Magistraturei cu Baroul.

SUMAR

— DE PROFUNDIS, de d-l G. Flaislen, consilier la Înalta Curte de Casație;

— *Justiția*, de d-l judecător D. C. Zaharia;— *Salarile magistraților și legea timbrului*, de d-l judecător Victor Rimescu;

— Cum trebuie înțeleasă competența judecătorului de ocol ca agent de execuție și a judecătoriei ca instanță de executare, de d-l judecător George Hagichirea;

— **RECENZII:** Rafaelo Garofalo. Discorso all' assemblea generale della Reale Corte di Cassazione di Torino. Del 7 Genajo 1918. Torino. — *Influența războiului mondial asupra legislațiilor pozitive*, de d-l E. C. Decusară, dr. din Paris, șeful statistice judiciare.**JURISPRUDENȚĂ**— Tribunalul Prahova s. III: *G. St. Smea în cu Stan N. agu* (Dacă președintele Trib. are căderea de a se pronunța pe cale de ordonanță de référé într-o afacere de competența jud. de ocol, atunci când afacerea este pendinte în apel înaintea Trib. ? Art. 66 bis. pr. civilă);— Curtea de Apel Galați s. I: *X cu Y* (Este admisibil apelul contra unei sentințe prin care Trib. a respins ca neintemeiată contestațiunea ce se făcuse la vânzarea unui imobil, pe motivul că titlul în baza căruia se făcea urmărirea nu mai avea ființă, fiindcă creanța fusese stinsă prin achitare de către debitor).**DE PROFUNDIS**

Potopul de foc care de cinci ani pustiește Europa, a răsturnat și nimicuit întreaga așezare a ei financiară și economică. S'au contractat pretutindinea miliarde peste miliarde de datorii; — cari oricum trebuiesc plătite — s'au epuizat toate stocurile de articole de manufactură și de industrie; fabricația a încetat din cauza lipsei de materii prime și de lucrători; agricultura cu toate ramificațiile ei lăncezește din lipsa de brațe, armatele acaparând toate resursele și toată populația validă. Traiul pentru lumea civilă s'a îngreuiat din ce în ce mai dureros în toate țările combatante. Proporția scumpirei variază în genere dela 50 la sută la mai multe sute și chiar mii la sută, iar în țările bolșeviste prețurile au ajuns la niște cifre cu totul fantastice.

Dintre toate Statele beligerante recordul scumpirei l'ține — abstracție făcând de regiunile bolșeviste — România noastră.

Nu vom arăta aci de unde provine această tristă distincție; nu vom cenzura administrația noastră, nu vom vorbi de patrioții cari abuzau și încă abuzează de poziția lor oficială sau de influența lor politică spre a realiza câștiguri pe atât de mari pe cât de nelicite pe spatele soldatului sau a mulțimei civile, nici de alți « patrioți » cari prin mijloace subversive în acelaș scop îndepărtau concurența spre a-și asigura monopoluri ¹⁾. Vom constata numai faptul că la noi viața este astăzi în termen mediu cam de trei ori până la opt ori mai scumpă de cât înaintea războiului. S'ar putea găsi poate, cu multă bună voință, câte un articol care să fi rămas sub minimum indicat, dar în schimb sunt multe altele cari au întrecut cu mult această margine maximală, și încă din cele de prima necesitate. Chiar Statul vinde astăzi

1) Aforismul latin: *latifundia perdidere Romam* s'ar putea localiza la noi: « patrioții înfundară România ».

chibriturile exact de zece ori mai scump de cât mai înainte.

Nu e vorba, lucrurile nu vor rămânea mereu așa; prețurile vor mai scădea și vor ajunge iarăși la un nivel mai rezonabil. Chiar de pe acum începe mișcarea scoboritoare.

Dar la eftinătatea de odinioară nu ne vom mai întoarce nici odată. Să fim mulțumiți dacă peste un an, doi, vom putea trăi numai cu 50 % până la 100 % mai scump de cât în timpurile cele mai bune de dinaintea urgiei quinquennale.

Sunt oare care clase ale populației cari au putut să se adapteze mai ușor acestei scumpete, precum profesiunile libere, muncitorii și mai ales meseriașii, ridicând în proporție—și chiar peste—onorariile lor. Dar toți aceia cu'n venit fix, fie rentieri, fie în deosebi funcționari, au fost greu loviți prin această schimbare de lucruri. Funcționarii mai cu seamă au avut și încă au de suferit mai mult, și printre aceștia cei mai obișnuiți sunt magistrații.

Magistratura este la noi, ca și în alte țări, cariera elitei oamenilor cu cultură, instrucție, și educație. Ea se bucură de încrederea generală; dovadă că toate alegerile noastre politice sunt prezidate de magistrați, că în mai în toate comisiunile administrative speciale figurează și magistrați, și că chiar la unele înalte instituțiuni financiare ale Statului legiuitorul a dat și magistraturii câte un rol. Nu e nevoie să ne întindem mai mult. Dar «position oblige». Magistratul trebuie să fie foarte gelos de prestigiul și de demnitatea sa. El trebuie să ducă o viață potrivită poziției sale sociale proeminente, și ferită de ori ce contact impur. De aceea el nu se poate coborî în arena luptelor, nici al celor politice nici al celor sociale. Chiar atacat pe nedrept și calomniat prin presă el nu se poate apăra, căci vorba poetului Bolintineanu «s'ar pune de o potrivă cu josnica acuzare». Nu-i rămâne decât să se învâluiească în demnitatea sa, și să simță prin liniștea conștiinței sale înpăcate deasupra bârfelelor. *Faites bien, laissez dire.*

Cei lași funcționari se pot sindicaliza, pot reclama, se pot mișca, ba se pot pune în grevă, ca la Banca Națională, Calea ferată și Poștă. Magistratura nu poate recurge la asemenea mijloace; demnitatea ei i-o interzice. Ea trebuie să aștepte cu resemnare ca vreunul din puternicii zilei, sau vreun zeu al ziaristiceii, să simță nevoile ei și să ceară îndreptarea lor. Dar, firește, magistratura nu prea are în aceste tabere prieteni cari s'o înțeleagă și s'o sprijinească. Mai de grabă contrariul. *N'insistons pas; passons!*

Dar magistratul trăiește și el în lumea reală și schimbarea așezării economice l'a atins într'un

mod penibil. Și cu toate acestea nu poate țipa, ori cât l'ar doare. Linia lui de purtare este pasivitatea stoică.

El nu poate aștepta îmbunătățirea poziției sale de cât de la o inițiativă estraneă, fie chiar a Ministrului Dreptății. Or este un adevăr incontestabil că emolumentele actuale ale magistraturii nu sunt la înălțimea stărei anormale de astăzi, și că nici nu vor fi suficiente după ce, lucrurile așezându-se, prețurile vor lua noua lor orientare. Mai este un adevăr tot astfel de necontestat că magistratura nu este o carieră de lux, cum e diplomația sau serviciul într'un regiment de gardă. Ea este o carieră de muncă, și prin urmare trebuie să dea titularilor mijloacele necesare pentru a trăi conform poziției lor sociale, împreună cu familia, fără a li se pretinde să aibă vreo avere personală, după cum se cere pentru carierile de lux. Indată ce remunerația este neîndestulătoare *pour nourrir décentement son homme*, elementele cele mai bune, mai ales din treptele inferioare — pepiniera magistraturii superioare — nu rămân în rândurile ei, ci o consideră ca un stagiul de făcut practică, după care se îndreptează către alte ocupațiuni mai mănoase: avocatură, finanțe și mai cu deosebire politică, care la noi este cariera cea mai lucrativă. Rămân în carieră oamenii mai în vârstă cari nu pot reîncepe altă viață, aceia cari se sfîșesc a face încercarea de a sbura cu propriile lor aripi, și micul număr al acelor cari înțeleg să se sacrifice pentru binele obștesc și iau slujba judecătorească drept un apostolat. Simptome de această natură nu lipsesc în timpurile din urmă.

Obrazul subțire se ține cu cheltuială. Vrei să ai judecatori buni, fă-le o existență convenabilă.

S'au făcut din partea celor în drept mai multe demersuri în acest sens. Fixarea lefurilor la 1890, când cu introducerea inamovibilității, era destul de bine chibzuită pentru vremurile de atunci. La 1900 necesitățile financiare ale Statului cerând impunerea de jertfe, a venit faimoasa curbă a lui Haret și-a tăiat în carne vie, punând și pe magistrați la o contribuțiune acceptată fără nici o remonstrație. După un șir de ani, situația tezaurului public îmbunătățindu-se, s'a revenit, cu oare cari reticențe, aproape la cifrele de la 1890. Dar împrejurările vieții se modificaseră, și cifrele învechite nu mai corespundeau cu prețurile date. Acum când furia scumpirei ajunsese la culmea paroxismului, când articolele cele mai elementare și necesare se vindeau de câte 20—40 ori mai scump de cât în timpuri normale, Guvernul, văzând imposibilitatea situației, a sărit în ajutorul funcționărimii, acordând un adaos de scumpete, care pentru cei mici era calculat în

proporția cu leafa lor, iar de la o cifră oarecare în sus este constantă de 400 lei lunar pentru toate lefurile. De un timp încoace se mai plătesc și indemnizări de chirie după o anumită proporție cu leafa. Dar aceste adăogiri nu sunt îndestulătoare cât timp condițiile vieții se mențin încă între niște limite mult mai ridicate.

Mai recent, prin primăvară, ziarele noastre spuneau că guvernul s'ar fi ocupat iarăși de această cestiune, și că ar plănuși să fixeze din nou și să coordoneze lefurile funcționarilor din toate serviciile. Se dedeau și cifre. Pentru miniștri ar fi fost proiectat 4000 lei lunar și o diurnă, a cărei cifră nu mai țin minte, iar pentru secretarii generali 3000 lei plus 1000 lei diurnă pe lună. Consilierii de la Casație erau înscrși cu 2800 lei lunar, fără vre-un adaos. Despre cele lalte instanțe judecătorești nu se spunea nimic. Vra să zică *consilierul de la Inalta Curte era să fie plătit cu 14400 lei pe an mai puțin decât secretarii generali de la ministere*. Dar Curtea de Casație este dregătoria cea mai înaltă a țării. Ea casează deciziile Inaltei Curți de Conturi; ea judecă direct pe miniștrii și pe mitropoliți; în materie contencioasă ea nu numai dă la o parte decretale date de ori ce autoritate din țară, dar și le declară nelegale cu toate că poartă semnătura M. S. Regelui. Rangul membrilor ei este dar cel puțin egal cu acel al justițiabililor ei. Și atunci ca leafă și deci în rang să fie inferiori secretarului-general, ce se ia de multe ori dintre judecătorii de la tribunal, sau dintre parlamentari, politicieni începători, sau chiar dintre simplii particulari, fără nici un stagiul prealabil, de va fi agreat de ministru, pe când la Casație nu ajungi de cât după mulți și lungi ani de carieră. Straniă nedreptățire, care aruncă o lumină vie asupra defavoarei de care se bucură înalta justiție în unele sfere.

Ori cât de jicnitoare însă și deprimantă ar fi clasificarea publicată prin presă, ea totuși dovedește că guvernul nostru își dau seama că trebuie făcut ceva, că trebuie o ameliorare serioasă.

Este de dorit ca reforma respectivă să ție cont de toate împrejurările în cauză și să cumpănească bine toate interesele, spre a da o soluție mulțumitoare și trainică, care să dureze un șir mai lung de ani, să țină o epocă întreagă.

Magistratul român nu cere imposibilul. Nu-și compară situația cu cea a colegilor din alte țări, pentru a formula pretențiuni prin analogie, căci fie-care țară prezintă o situație specială, proprie ei, și dar solvarea problemei trebuie să difere de la o țară la alta, analogia devenind anevoiasă și falacioasă. El nu se uită la judecătorul englez, plătit cu 2000—10000 lire sterling

(50000—250000 franci). El dorește numai să fie pus la adăpostul nevoei zilnice, și să aibă modestul confort la care 'i dă drept învățătura, educația sa și rangul său social. El dorește să fie, pe cât se poate, despovărat de obsesiunea enervantă a grijilor materiale, pentru a se putea deda cu mintea liberă și senină înaltei sale misiuni. Fixarea cuantumului necesar, diferențierea după instanțe, și prin urmare după lungimea carierei și după accentuarea și întinderea necesităților vieții, toate acestea le lasă la aprecierea suverană a celor în drept. *Videant consules*.

Acum, cu începere de la 1 Septembrie a. c. s'au sporit lefurile tutulor funcționarilor Statului, așa cum se găsesse ele astăzi, după o proporționalitate variind de la 60 % la 40 %. Măsura în sine este de bună seamă bine venită, și va ușura mult traiul bietului lefegiu; dar ea nu este de cât un paliativ vremelnic, și nu rezolvă problema așezării definitive și armonizării între ele după rang și leafă a diferitelor clase de funcționari publici, și nu stabilește locul ce trebuie să ocupe magistratura și mai ales Inalta Curte de Casație față de funcționarii administrativi. Această problemă rămâne deschisă, și rezolvarea ei rămâne a se rezerva unui viitor mai mult sau mai puțin apropiat, când situația financiară și generală o va permite.

Odată cu stabilirea definitivă pentru o perioadă mai lungă a lefurilor magistraților, sperăm că guvernul se va gândi și la personalul grefei și al corpului de portărei, și va face și acestor funcționari judecătorești o situație mai în raport cu timpurile date.

Pentru ca justiția să fie bună sub toate privințele și ca să răspundă tuturor așteptărilor, ea are nevoie de o cancelarie bine compusă și bine stilată. Dar pentru ca grefele să atragă elemente destoinice și statornice, e necesar ca funcțiile respective să fie plătite în consecință. Atunci serviciul grefei va deveni și el o carieră serioasă și mulțumitoare.

S'a făcut aci, este drept, mai multe îmbunătățiri, și în special s'a ridicat prestigiul acestor funcțiuni, dându-se grefierilor și ajutoarelor titrați dela instanțele superioare ranguri judecătorești. Ar fi bine, poate, ca odată cu stabilirea noilor lefuri pentru grefă, să se lărgesească asimilarea între funcționarii superiori titrați cu ranguri de magistrat, și să se întindă asimilarea și la emolumente. S'ar putea spori și posibilitatea trecerii din grefă în magistratură.

Am mai relevat odată, sunt aproape 20 ani de atunci, cestiunea nesuficienței poziției materiale a judecătorilor noștri, scriind câteva rânduri în *Curierul Judiciar*. Din nenorocire arti-

colul a fost observat de presa cotidiană. Chestiunea a fost «discutată» acolo, adresându-mi-se grațiozități și insinuări personale. Se vede că astfel înțeleg unia dintre d-nii jurnaliști «discuția». Magistratul neputând polemiza *salva dignitate* prin jurnale politice, nici măcar în chestiune personală, e ușor pentru d-nii gazetari să «discute», ad personam. Cavalerism ziaristic.

Dar și prin «Curierul Judiciar» s'a «discutat» aruncându-mi-se învinuirea că caut numai de a'mi spori propria mea lefușoară». Ei bine, această imputare cel puțin nu mai mi se poate face astăzi. Sunt la sfârșitul carierei mele. Peste puțin voi ajunge la limita de vârstă, și voi fi pus la retragere din oficiu; voi fi pensionar. Atunci Înalta Curte va scăpa de oprobriu de a avea prin rândurile ei o pocitură de nume nemțesc.

Sunt deci în ajunul eșirii mele din magistratură, sunt din punctul de vedere slujbășesc, un muribund; vorbesc în ultimele momente ale existenței mele judecătorești; vorbesc de profundis. Și cum dorințele exprimate cu limbă de moarte se respectă, sper că și ultima mea dorință profesională, ca magistratura noastră să fie așezată sus, cât mai sus, ca prestigiu, și demn ca poziție materială, se va realiza, spre folosul colegilor mei mai tineri și al urmașilor. Așa să dea Dumnezeu. Amin.

G. FLAIȘLEN

JUSTIȚIA

S'a spus și s'a scris în nenumărate rânduri și se va mai susținea încă până când glasul nostru va fi ascultat. Sacrificiile pe care le face corpul judecătoresc de o bună bucată de vreme, și mai ales în ultimul timp, sunt imense, însă ele nu vor putea fi fără sfârșit. Ori și cât dragostea de carieră și sspiritul infiltrat al datoriei face să rabde cineva lipsurile vieții, totuși împrejurările sunt uneori mai tari decât firea omului și-l face delu un timp fie să șovăiască, fie să renunțe cu totul la scopul frumos ce și-l propusese.

S'a mai spus că magistratura nu este o funcțiune salariată, ci o demnitate socială, înconjurată de o aureolă sublimă, cari nu poate fi întinată prin câștiguri materiale de nici un fel. Recompensa pe care Statul o dă persoanelor cari ocupă aceste demnități nu trebuie să fie precupețită.

Ea urmează să corespundă în totdeauna înaltei meniri sociale a acestei frumoase instituțiuni. Trebuie ca nici o preocupare de ordin material să nu turbure liniștea sufletească necesară acelor cari în calmul cel mai senin distribuie dreptatea între oameni.

Dar pe lângă îndulcirea tratamentului cuvenit în deosebi corpului judecătoresc față de celelalte instituțiuni din stat, tot atât de grabnice și neapărat necesare sunt unele reforme menite a repara nedreptățile cari se fac prin actuala lege de organizare judecătorească, unui mare număr de magistrați.

S'au mai semnalat și de alții cum din cauza locurilor

prea puține de președinți de tribunale, judecătorii de ședință rămân zeci de ani pe loc, fără a avea cel puțin dreptul la avansarea pe loc, drept cari l'au judecătorii de ocol și procurorii, funcțiuni prin cari mulți dintre judecătorii de ședință au trecut și anomalia ca ei cari judecă în apel hotărârile celor dintâi, în grad de președinți, să nu poată avea gradul cel puțin egal cu al lor.

S'a dat o soluțiune foarte nimerită în această chestiune, ca după 5 ani de stagiu, judecătorii de ședință să poată fi avansați pe loc la alegere după recomandarea consiliului superior și după 8 ani în mod obligator la vechime, afară de cazul când consiliul superior sesizat de inspector judecătoresc respectiv va decide motivat amânarea pe un an, doi sau trei, după cari magistratul dovedit incapabil de progres în cariera lui, să fie scos din oficiu.

D-l Corneliu Botez, procuror la Înalta Curte de Casație, printr'un studiu complex asupra magistraturei, publicat de curând într'o broșură, arată toate lacunele actualei legi de organizare judecătorească și exprimă adevăratele principii după cari ar trebui modificată această lege. Nu e destul, spune d-sa, ca legea să pună condițiuni riguroase de admitere ca să facă dificil accesul în magistratură; se impune în același timp ca ea să prevadă măsuri de precauțiune ca cei ce pătrund în sânul ordinului judecătoresc să ocupe, treptat, locurile ce li se cuvin, în raport atât cu meritul, cât și cu vechimea serviciului îndeplinit, care denotă experiența și rutina pe care nu o poate poseda chiar talentul grăbit a trece înainte.

D. C. ZAHARIA
Magistrat Vaslui

SALARIILE MAGISTRAȚILOR ȘI LEGEA TIMBRULUI

În urma celor scrise prin reviste, ziare etc. s'a ajuns la concluziunea că toată lumea a început să recunoască înfine că dintre toți funcționarii statului cei mai rău plătiți sunt magistrații, tocmai acei funcționari care ar trebui să fie cei mai bine plătiți, având în vedere cërințele lor sociale și situația lor morală, interesul obștesc fiind ca ei să nu aibă neajunsuri materiale, pentru ca justiția la care apelează toată lumea, în care își pun ultima speranță cei desnădăjduiți, să fie la înălțime.

Chestiunea această ne mai suferind nici o discuțiune, dreptatea cauzei fiind recunoscută, singurul motiv ce se invoacă astăzi, că nu se pot mări salariile magistraților, este că statul nu dispune de sumele necesare pentru a putea preîntâmpina aceste cheltuieli. Răspunsul acesta foarte simplu însă nu poate să-l dea decât tot un om simplu și fără prevedere pentru viitor. Răspunsul acesta este scuza omului nepăsător și fatalist care văzând că casa să părăie și zidurile sunt gata să se prăbușească, susține că nu intervine ca să împiedice catastrofa pentru că nu are bani, căci dacă ar avea, ar face un zid transversal și ar salva casa, așa că ne având bani stă cu mâinile încrucișate așteptând ca fatalitatea să-și producă efectul, ca clădirea să se dărâme. Desigur un om cu minte și cu puțin calcul ar fi făcut el rost de acci bani și ar fi îndreptat răul și ar fi scăpat de dezastru.

Așa și cu salariile magistraților, cu nițică bună voință, s'ar fi putut îndrepta răul, ca să se înlătore cazuri ca cele publicate de D-nu Președinte Eugen Petit, că un președinte a fost nevoit să-și vândă ghetetele, ca să aibă

ce să mănânce a doua zi, sau cazuri frecvente ce le cunosc personal, când unii magistrați sunt obligați a mânca numai o dată pe zi și să umble cu hainele și ghetele pline de petice pentru a putea trăi fără să facă datorii.

Eu cred că scuza că nu sunt bani și de aceea nu se mărește salariile magistraților este un motiv slab, și cauza principală sunt tot magistrații, care sunt oameni prea de ordine și este constatat iarăși de toată lumea, că până nu faci gălăgie nu ți se va da nimic, și de aceea salariile magistraților sunt mai mici ca ale tuturor celorlalți funcționari. De ex.: un macagiu-acar are leafă de magistrat stagiar, un mecanic are leafă de prezident, un șef mecanic are leafă de consilier etc.

De ce s'au mărit salariile ceferiștilor? Răspunsul este ușor, că au bătut din picior; dar a celor de la Poștă? tot din aceeași cauză. Curiozitatea este însă cu atât mai mare că Statul și în trecut nu avea fonduri și cu toate acestea totuși a găsit cu cale a mai mări salariile celor de la C. F. R., Poștă și altor funcționari?! De unde a găsit fonduri? . . . Răspunsul este simplu, fonduri noi n'au ieșit la iveală, dar nevoia ca să nu se dărâme edificiul l'a făcut să găsească fonduri.

Așa și cu magistrații să se miște și ei puțin căci imediat s'ar găsi fonduri.

Dar magistraților oameni de ordine nu le șade bine să se pue în grevă, și atunci cei în drept ar trebui să observe neajunsurile și să caute să le îndrepteze, și dacă nu le găsește soluțiunea, atunci să arătăm noi statului de unde s'ar putea găsi fondurile necesare pentru a se putea mări salariile magistraților ca pe cale pașnică să se rezolve odată și această chestiune.

Pentru a se putea preîntâmpina cheltuelile celor de la C. F. R. s'a emis părerea să se mărească taxele de transport pentru călători, mărfuri etc. Pentru cei de la Poștă s'a emis părerea a se mări taxele de corespondență, mandate etc., atunci prin analogie, oare pentru a se putea mări salariile magistraților nu s'ar putea mări taxele de timbru, înregistrare etc.

Prin urmare cei ce vor avea ceva de rezolvat prin justiție vor plăti taxe mai mari, fondurile necesare pentru mărirea salariilor magistraților și celorlalți funcționari judecătorești se vor aduna ca prin minune în schimb justiția se va consolida și nu va oscila cum scrie D-l Eug. Petit, numai dacă mărindu-se aceste taxe și venind noi fonduri bugetare nu se vor crea alte instituțiuni, vre-o secție de astrologie la vre-un minister care să consume toate aceste venituri!

Scuza celor în drept că nu există fonduri spre a se putea mări salariile magistraților este o scuza slabă, și dacă ar exista nițică bună voință s'ar putea găsi sumele necesare pentru preîntâmpinarea acestor cheltueli.

Am propus ca unic mijloc pentru a se putea încasa sumele necesare pentru mărirea salariilor magistraților și celorlalți funcționari judecătorești, care de asemenea suferă din cauza salariilor lor prea mici, să se mărească taxele din legea timbrului.

Vom arăta în câte-va cuvinte numai rezultatul observațiilor ce am de făcut în această privință, fără a explica prea mult de ce cred să se procedeze cum voi arăta mai jos, aceasta pentru a nu trece cu comentariile peste un articol de revistă; raționamentul însă de ce socotesc așa cum scriu se va putea ușor deduce.

Ideea noastră este următoarea:

1) Sa se dubleze toate taxele de timbru fics., proporțional, înregistrare, succesiuni, penalități etc.

Prin acest procedeu nu s'ar produce nici opurtur-

bație, atât în cea ce privește timbrele existente, cât și în calcularea lor, printr'un singur articol s'ar tranșa toată chestiunea. De ex. O acțiune care se făcea la judecătoria pe timbru de un leu se va face pe 2 lei. Ce este un leu astăzi? nimic și statul ar profita. Un act care se făcea pe 5 lei se va face pe 10 lei etc. etc. Intr'un cuvânt toate taxele se vor dubla, taxa de înregistrare va fi de 6%. O poliță pentru 100 lei se va face pe 20 bani, etc.

2) Suntem de părere ca actele de vânzare, donațiuni, ceziune etc. pe viitor să se facă pe un timbru proporțional cu prețul din act, iar nu ca acum când se vinde un imobil de 1600 lei sau o moșie de 160.000 lei actul se face pe același timbru de 10 lei. Cred că acest lucru nu este drept, părerea mea este că actele acestea să se facă pe un timbru de 1% din valoarea arătată în act. De ex. Un act cu valoarea de 2000 lei să se facă pe o coală timbrată cu 20 lei, iar de la 2000 lei, 01-5000 lei inclusiv pe timbru de 50 lei, iar de la 5000 lei în sus până la 10.000 lei să se facă pe timbru de 100 lei, iar de aci înainte valoarea timbrului să se modifice din zece în zece mii sau fracțiuni, adică un act cu prețul de 11.000, 15000 până la 20000 inclusiv să se facă pe timbru de 200 lei, adică 1% din zece în zece mii sau fracțiuni până la suma de 100.000 lei, iar de aici înainte să se taxeze din suta de mii în suta de mii, iar pentru fracțiuni de o sută de mii să se taxeze la suta de mii următoare, adică un act cu prețul de 115000 lei să se taxeze ca și cum ar fi de 200000 și se va face pe 2000 lei. Cu modul acesta progresiv s'ar mai crea un venit statului și s'ar înlătura nedreptatea care există astăzi, cum am arătat-o mai sus.

3) Mai sunt de părere ca toate acțiunile reale imobiliare în privința pământurilor așa zise rurale să nu mai fie scutite de timbru și să se facă pe timbru legal, iar acțiunile deja introduse și în curs de judecată, să fie bine introduse pe hârtie simplă, însă procedurile, copiile, hotărârile, apelurile și celelalte lucrări cari urmează să se mai facă până la terminarea procesului să se scrie pe timbrul pe care trebuia făcute dacă acțiunea nu ar fi fost scutită.

4) Mai sunt de părere ca toate acțiunile mobiliare care au fost scutite de timbru până la 300 lei să se facă pe viitor, dacă depășesc suma de 50 lei, pe timbru de un leu, iar la acțiunile în curs, procedurile, copiile, opoziții să se facă pe timbru legal conform legii nemodificate adică acțiunile dela 50—300 lei să se facă pe timbru de un leu iar procedurile pe 10 bani.

5) Sunt de părere a se menține din actualele taxe de timbru fără a se modifica, numai taxele speciale ce se cer la acțiuni, apeluri, recursuri, contestații de ex. O acțiune la Tribunal se va face pe timbru de 20 lei anulându-se o coală tot de 20 lei, adică se menține taxa specială, tot în acest mod se va urma și cu apelurile, recursurile și contestațiile etc. etc.

6) Mai sunt de părere ca taxa de autentificare și legalizare să se mărească după importanța actului. Astăzi la Tribunal se percepe pentru autentificare un timbru de 5 lei pentru ori-ce sumă fie prețul din act 100 lei fie el 100000. Eu sunt de părere că taxa de legalizare sau autentificare să fie jumătate din valoarea timbrului ce s'a întrebuințat la actul original. De ex. Dacă actul s'a făcut pe zece lei, taxa de autentificare va fi de 5 lei, dacă actul s'a făcut pe 20 lei taxa de autentificare va fi 10 lei și așa mai departe. Cum vedem totul va merge proporțional.

7) Pentru a se curma odată cu frustrarea statului cu

taxa de timbru și înregistrare, se va fixa pe regiuni prețul de vânzare pe hectar pentru terenurile arabile, vie, pădure etc. Și atunci funcționarul însărcinat cu vizarea actului pentru taxa de timbru și înregistrare o să aibe în vedere tabloul cu prețurile regiunii, și dacă prețul din act va fi mai mic cu prețul arătat în tabelă, va viza actul pentru timbru și taxa de înregistrare conform prețului regiunii, așa că indirect părțile vor fi obligate a arăta prețul adevărat, iar dacă nu-l arată, statul nu o să mai fie păgubit ca astăzi și o să-și încaseze taxele sale, ne mai fiind lăsat la discreția părților ca acum, când aproape toate actele se fac economicoase. La donațiuni părțile nici odată nu pun în act valoarea exactă, căci donatorul nu primește nimic, de ce să plătească statului taxe exagerate; mi s'a întâmplat să văd donațiuni de un hectar de vie trecută valoarea în act 200 lei când în realitate s'a vândut cu 20000 lei. Nu este așa că se frustrează statul în mod grozav. Să vă dau un exemplu mai tipic. Un părinte vindea porțiuni din averea s'a copiilor săi. L'au întrebat de ce vinde și mi-a spus că fiind bătrân o să moară în curând și ca să scape pe copii săi de taxa de succesiune le face acte de vânzare, având bine înțeles grija a trece în acte sumederizorii. Nu este așa că omul acesta era prevăzător?

Prin urmare, legiuitorul în zadar va mări aceste taxe fără a face vre-o îngrădire a abuzurilor, căci părțile sunt destul de șirete și vor găsi imediat mijlocul ca să eludeze legile.

Pentru imobilele din comunele urbane și rurale care au clădiri se vor institui comisii care să le facă prețuirea așa că în caz de vânzare știindu-se valoarea fiecărui imobil, taxarea actelor se va face ușor având drept bază prețuirea făcută.

Stabilindu-se astfel în comunele urbane și rurale valoarea tuturor imobilelor, s'ar putea ști indirect făcându-se totalul care este valoarea imobiliară a fiecărei comune, lucru care ar fi foarte folositor să se știe.

Cum vedem dar taxele din legea timbrului mărimdu-se, veniturile statului de asemenea, salariile magistraților se vor putea mări fiind fonduri de unde să se plătească.

Victor Romescu
Jude. Tg.-Cărcin-Muscel

NOTA REDACȚIEI. Credem că asupra chestiunii salariilor magistraților s'a spus tot cece trebuia să se spună pentru ca guvernul să ia măsuri în consecință, iar noi să declarăm închis acest subiect.

Cum trebuie înțeleasă competința judecătorului de ocol ca agent de execuție și a judecătoriei ca instanță de executare

(Copie de pe raportul Judecătoriei ocolului Rural Plenița-Dolj, No. 9143 din 15 Aprilie 1919, adresat d-lui Ministru de Justiție).

Domnule Ministru,

Am onoare a supune cunoștinței Doamnei Voastre felul în care înțeleg să aplic dispozițiunile legii judecătoriei de ocoale, care determină competența Judecătoriei ca instanță de executare și a judecătorului de ocol ca agent de execuție, pentru ca astfel cunoscând justa

Domniei Voastre interpretare să pot rezolva în mod legal cererile ce mi se prezintă.

Consider că, din complexul dispozițiunilor art. 49, 65, 109 l. j. oc. 96 reg. 372 și 400 procedura civilă rezultă ca:

1) Judecătoriile de ocoale sunt instanțe de executare cu dreptul de a judeca contestațiile la executare, ținând seamă de obiectul contestației conform art. 400 procedura civilă combinat cu 49 l. j. oc. și 96 reg.

a) A cărților de judecată pronunțate de ele în limita competenței determinată de art. 65 l. j. oc.

b) A sentințelor Tribunalului date asupra unor astfel de cărți și;

c) A actelor autentificate de ele până la valoarea de 3000 lei și în limitele competenței determinate de art. 45 l. j. ocoale.

2) Iar judecătorul de ocol este agent de execuție, în sensul art. 16 reg. serviciului Portăreilor, numai a acestor cărți de judecată și sentințe.

Că legea Judecătoriilor de ocoale în mod excepțional și în scop de a înlesni judecățile pendinte înaintea altor autorități judiciare Trib. și Curți și a evita străgăniile și cheltuelile ce provoacă cercetările locale, ascultările de martori și în genere operațiunile judecătorești cari trebuiesc făcute la domiciliu unei părți sau la fața locului, a prevăzut că judecătoriile de ocol, în afară de comisiile rogatorii ce li se pot da de alte judecătorii de ocoale, și care sunt admise după principiile generale de procedură între autoritățile judecătorești de aceeași treaptă, vor putea fi însărcinate prin delegațiune cu îndeplinirea unor asemenea operațiuni și de autoritățile superioare în grad.

În afară de această competență socotesc că judecătorul de ocol nu mai poate executa prin comisie rogatorie sau delegație nici o lucrare nici ca agent de execuție nici ca judecător.

Sunt de părere ca:

Judecătorul de ocol nu poate fi delegat de nici o altă judecătorie de ocol de a executa ca agent de execuție o carte de judecată privitoare la un părăt care are domiciliul în ocolul său, dar care a fost judecat de o altă judecătorie pe temeiul disp. art. 65 l. j. oc.

2) Cum de asemenea nici un alt Tribunal nu-l poate delega să execute ca agent de execuție o sentință a sa, decât Tribunalul care a pronunțat sentința asupra cărților sale de judecată.

3) Că nu poate executa nici un act autentic ori cari ar fi valoarea lor, chiar de ar fi autentificat de el și referitor la părți sau imobilele aflate în ocolul său, în speță neputând face oficiu decât al instanței de executare, competente doar de a investi cu titlu executoriu, a da delegațiune de a executa agenților competenți (Notar, A-tor de plasă sau Portărei) intervenind în acest scop prin tribunalele și judecătoriile respective și a judeca contestațiile la executarea actelor cu valoare până la trei mii lei.

4) Că nu poate comunica nici un fel de comandament, de somație, notificare de acceptațiune sau depunere în întârziere decât pe acelea care se referă la executarea cărților pronunțate de judecătorii ocolului său și a sentințelor tribunalului date asupra lor.

Art. 89, 90, 101 și 105 din Reg. legii jud. ocoale mărginește dreptul judecătorului de ocol de a da delegațiuni notarului și jandarmului de a comunica numai procedura pentru chemarea părților, comandamentele,

publicațiile și somațiile referitoare la acțiunile și vânzările de competență sa.

Actualmente uzul la toate judecătorile este:

a) Execută toate cărțile de judecată și sentințele date asupra lor în apel, ori cari ar fi judecătoria sau tribunalul care le-a pronunțat.

b) Execută actele de vânzare și ori-ce act autentic până la valoarea de 3000 lei efectuând urmăririi și vânzări mobiliare și imobiliare până la 3 hectare, art. 110 legea jud. de ocoale, și puneri în posesiune;

c) Comunică somații, notificări de acceptațiuni (exemplu la o donație) de puneri în întârziere referitoare la ori-ce convenții sau la oferte de plată.

Socotesc că toate aceste executări, comunicări și notificări nu se pot face de cât prin portărei, singurii agenți competenți de a executa orice titlu executoriu și de a comunica orice alte acte de orice natură conform art. 16, 35 și următori din reg. Portăreilor.

Față cu aceste diferite interpretări, am onoare a vă ruga Domnule Ministru să bine-voiți a decide cum trebuie înțeleasă competența judecătorului de ocol ca agent de execuție și a judecătoriei ca instanță de executare.

De felul cum trebuie înțeleasă această competență depinde valabilitatea multor acte și bunul mers al lucrărilor judecătorilor, care sunt foarte mult încărcate cu executări trimise prin comisiile rogatorii și delegațiuni, din care cauză se temporizează celelalte lucrări ale judecătoriei.

Judecător (s) George Hagichirea

RECENZII

Raffaele Garofalo. *Discurso all' assemblea generale della Reale Corte di Cassazione di Torino. Del 7 Gennaio 1918. Torino.*

Influența războiului mondial asupra legislațiunilor pozitive.

D. R. Garofalo un distins magistrat și cunoscut criminolog, în calitate de procuror general la Curtea de Casațiune din Turin, cu ocaziunea deschiderii anului judecătoresc a pronunțat un important discurs tratând despre influența războiului mondial asupra legislațiunilor pozitive.

După ce arată că rezultatul războiului a fost cel așteptat de toată lumea civilizată: zdrobirea imperialismului condamnat în totdeauna de legile istorice ale omenirii; insistă asupra tendinților de transformare a legislațiunilor pozitive sub influența războiului, din întregul punct: 1) a condițiunilor femeii în familie și în stat; 2) a transformării dreptului de proprietate din individual în colectiv; 3) și a evoluției dreptului internațional către un drept universal, prin crearea societății națiunilor.

Războiul mobilizând toate forțele masculine valide în mai toate statele civilizate, a deschis femeii un câmp mai mare de activitate și a făcut-o mai conștientă de importanța ei nu numai în familie, dar și în Stat, din care cauză mișcarea feminisistă a devenit mai activă, găsind o bază excelentă a revendicațiunilor civile și politice și un teren mai propice pentru realizarea lor. Dar, deși D. Garofalo este un partizan convins al acordării drepturilor civile femeilor; însă este un adversar hotărât al drepturilor politice. — „Femea măritată are tot dreptul, zice d-sa, de a figura în consiliile de fa-

milie, de a fi dispensată de autorizațiunea maritală, în sfârșit de a avea aceleași drepturi civile ca și bărbatul; însă a i se acorda și drepturile politice, mi-se pare, că înseamnă a se împinge lucrurile la extrem.” (v. p. 24).

D. Garofalo este și contra cercetării paternității, afară de cazul de coabitatiune notorie, pentru motivele următoare: a) paternitatea e o *stare de fapt*, care își pierde ori ce valoare în afară de căsătorie; b) individului trebuie lăsată toată libertatea de a-și întemeia o familie, așa cum el o înțelege (v. p. 25—30).

Însă credem că în această privință D. Garofalo pleacă de la niște premise nu tocmai juste; cercetarea paternității (v. expunerea de motive a legii franceze din 1912) e justificată nu pe temeiul de a se proteja sau avantaja pe o femeie sedusă în virtutea principiului de reparațiune, ci de a se da o protecțiune copilului rezultat dintr-o uniune în afară de mariaj, de a se da un drept mai omenesc la viață și bastarzilor. Deci, dacă femeia revendică acest drept, nu-l revendică în numele ei înseși, ci în numele comunității întregi.

În al doilea rând, războiul a consacrat definitiv principiul subordonării dreptului de proprietate interesului general, interesului social. În special în țările agrare acest principiu a început să fie consacrat în mod legislativ, ba, în altele, el a fost împins până la ultima extremitate: *colectivismul agrar* sau *comunismul*. Un drept ori cât de absolut și intangibil ar fi, numai atât își are rațiunea de a fi, cât corespunde unei funcțiuni sociale și satisface un interes social.

„Colectivismul, închee, D. Garofalo, nu e o noțiune absurdă în sine, dar fiind-că realizarea sa se lovește de atâtea dificultăți practice și duce prin conflictele lui brutale la o sărăcie universală, chestiunea e prematur pusă, încât Statul trebuie să intervie pentru a face o repartitie mai echitabilă, (p. 30 și urm.).

În al treilea rând, războiul a dat o lovitură de grație dreptului internațional. „Toate articolele din codul modern, care reglementau războiul, protejeau proprietatea privată și garantau siguranța persoanei au fost violate, cu toate că dreptul este indistructibil, căci el nu pierie, chiar când este violat” (p. 35).

În fața fostei Germaniei moderne și aliatelor ei s'a ridicat restul umanității în numele principiilor Wilsoniene, care au opus «datoria unui război just pretențiunilor unui război injust».

În numele acestui principiu juridic s'a constituit Societatea națiunilor, ca să conducă mai departe *lupta pentru drept*.

„Acest ideal zice D. Garofalo, nu este ceva nou, umanitatea civilizată l'a preconizat cu mult înainte. Deja lumea Helenică a avut *Tribunalul Amphiclionilor*, care a fost neputincios ca să împiedice războaiele”.

Totuși dacă societatea națiunilor va ști să înlăture pasiunile care divid, și interesele, cariucid națiunile, popoarele, și să se ridice deasupra lor, ca și de asupra națiunilor, creindu-și o autoritate necontestată, tocmai în numele dreptului și al justiției, atunci dreptul internațional nu va mai fi un drept lipsit de sancțiune; ci va fi un drept, în adevăratul înțeles al cuvântului, un *jus gentium orbae terrarum* „un drept universal, care să se impună cu deopotrivă autoritate tuturor națiunilor, evitând prin urmare cât mai mult posibil războiul, aducător de atâtea ruine materiale și morale.

Desigur că aceasta e singura soluție de a da deplină autoritate dreptului nu numai înăuntrul Statelor, ci și în afară, în cazul de conflict dintre el.

Aceasta este simbolul, *păcii eterne*, pe care o visa

Kant, și din care ignorații voesc să fac un champion al imperialismului prusiac, încheie D. Garofalo

Broșura D. Garofalo deși este mică ca conținut abia 74 de pagini, însă este mare prin bogăția ideilor și perspectivelor ce deschide expunând noile tendințe îndrept, tendințe pe care războiul le-a pus la ordinea zilei, cu o necesitate inexorabilă, de care va trebui să țină seamă atât legiuitorul în noile modificări, cât și jurisconsultul în aplicarea lor.

E. C. Decusară

Doctor în drept dela Paris, Șeful statisticii judiciare.

TRIBUNALUL PRAHOVA SECȚIA III

Audiența de la 30 Iulie 1919

Președinția d-lui N. D. HARITON Prim-președinte

G. St. Smeadu cu Stan Neagu

Sentință civilă No. 212

Competință. — Dacă președintele Trib. are căderea de a se pronunța pe cale de ordonanță de referé într-o afacere de competența judecătorei de ocol, atunci când afacerea este pendinte în apel înaintea Trib. ? Art. 66 bis pr. civilă.

Dacă un proces principal pendent asupra unei afaceri este o cauză de excludere a căiei urgente a referențelor pentru luarea de măsuri provizorii devenite urgente în cursul procesului pendent ? Măsura provizorie în referé. — Neprejudicarea fondului.

1) Președintele Tribunalului are căderea de a se pronunța pe calea ordonanței de referé prevăzută de art. 66 bis. proc. civ. într-o afacere de competența judecătorei de ocol, atunci când afacerea este pendinte în apel înaintea Tribunalului.

2) Un proces principal pendent asupra unei afaceri nu este în legislația noastră o cauză de excludere a căiei urgente a referențelor, pentru luare de măsuri provizorii devenite urgente în cursul procesului pendent.

3) Prin măsura provizorie luată în referé nu trebuie să se prejudice fondul procesului pendent (Les ordonnances dui referé ne feront aucun prejudice au principal).

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de Gheorghe St. Smeadu, din comuna Albești-Muru, jud. Prahova, în contra ordonanței cu No. 6313 din 6 Iulie 1919, dată de d-l Președinte al acestui Tribunal secția (III) vacanței, în temeiul art. 66 bis. proc. civilă, prin care se încuviințează cererea intimatului Stan Neagu, de fel din aceeași comună, și i se dă în posesiune doi boi bălani anume prevăzuți în menționata ordonanță;

Având în vedere că în fapt se constată următoarele: Intimatul Stan Neagu, de fel din com. Albești-Muru, jud. Prahova, stabilit mai târziu în Dobrogea, a pornit proces la judecătoria ocolului rural Urlați din acest județ, în contra cumnatului său, apelantul Gheorghe St. Smeadu, din aceeași comună, pentru revendicarea a doi boi bălani, în vârstă ca de 5 ani, unul ciont de coadă și altul cu furculiță la ureche, pe care intimatul arată că i-ar fi adus la cumnatul său Smeadu în Albești, cu ocaziunea refugiului său din Dobrogea, în timpul invaziei armatelor dușmane, și a căror restituire i se refuză astăzi de apelant pe motiv că între timp i-ar fi cumpărat de la reclamant;

Judecătorul de ocol, — în temeiul jurământului deferit de apelant intimatului, asupra acestui singur mijloc de apărare al său, și prestat de către acest din urmă în condițiile pre-

văzute de lege, — a admis acțiunea lui Stan Neagu, prin cartea de judecată cu No. 13 din 7 Martie 1919 și a obligat pe apelant să-i lase în stăpânire boii reclamați. În contra acestei cărți de judecată Gg. St. Smeadu făcând apel, Tribunalul Prahova s. III prin sentința cu No. 147 din 17 Iunie 1919 l'a respins ca nesustținut. Pe când apelantul se găsea încă în termen ca să opoaze această sentință, afacerea fiind astfel pendinte înaintea Tribunalului, intimatul Stan Neagu, face cerere d-lui președinte respectiv, pentru ca în virtutea dreptului dobândit de dânsul asupra boilor în litigiu prin chiar hotărârea judecătorului de ocol, care consacră transacțiunea pe bază de jurământ intervenit între părți la această instanță, și în virtutea dispozițiilor art. 66 bis pr. civ. să-i dea în posesiune acești boi până la rezolvirea definitivă a apelului sus arătat, justificând urgența acestei măsuri: 1) prin imposibilitatea rezolvării în mod grabnic înaintea Tribunalului a afacerilor venite în apel dela judecătoria, cum este cazul în discuțiune, 2) prin necesitatea inexorabilă pentru dânsul, plugar de meserie, de a face față muncilor agricole din acest an, care se găsesc la o epocă destul de înaintată, și 3) în fine, prin pericolul la care este expus din pricina faptului că apelantul, văzându-și dreptul definitiv pierdut, s'ar fi pregătind să vândă boii, cauzându-i prin aceasta daune pe care nu ar mai avea alt cum să le acopere. D-l Președinte al acestui Tribunal secțiunea de vacanță, prin ordonanța cu No. 6313 din 7 Iulie 1919, dată în virtutea textului sus arătat, apreciind atât asupra dreptului invocat de intimat, cât și asupra împrejurărilor de fapt menționate, privitoare la urgența măsurii reclamate, a încuviințat cererea intimatului și a dispus trimeterea lui în posesiunea boilor în litigiu;

Avân în vedere că prin apelul ce a făcut în termen, în contra acestei ordonanțe, apelantul Gg. St. Smeadu învoacă în prim loc incompetența Președintelui Tribunalului de a se pronunța asupra cererii intimatului pe calea unei asemenea ordonanțe de referé, de oarece, în speță, afacerea fiind de natura acelor care se judecă la judecătoria de ocol, și venită numai în apel la Tribunal, ar fi constant principiul după care ordonanțele Prezidențiale de referé nu pot fi acordate în materii de competența judecătorului de ocol;

Considerând că este într-adevăr nu constantă dar controversată în doctrină chestiunea de a se ști dacă ordonanțele Prezidențiale de referé pot fi acordate în materii de competența judecătorilor de ocolale și motivul care se invoacă la noi pentru justificarea refuzului lor este mai cu seamă simplificarea procedurală din noua lege organică a judecătoriilor de ocolale, care ar face de tot atât de eficace ca și referențele;

Considerând însă că aceeași justificare nu poate fi întinsă la cazurile când afacerile de competența judecătoriilor de ocolale vin în apel înaintea Tribunalului; că în această situațiune, cu toată urgența pe care legea o prevede pentru rezolvarea lor, din cauza multiplelor afaceri cu care Tribunalele sânt încărcate, trec luni de zile până când aceste apeluri să fie definitiv hotărâte, și ca atare, în aceste împrejurări rațiunea de fapt a aplicării instituțiunei procedurale a referențelor din art. 66 bis proc. civilă este aceeași aci, ca și pentru afacerile venite direct înaintea Tribunalului;

Că în toate aceste cazuri nu și poate avea aplicațiunea nici argumentul de text invocat în sprijinul aceleiași justificări și tras din aliniatul al 2 al art. sus citat, care prevede că președintele n'are cădere de a face asemenea încuviințare, când însă și Tribunalul, sau Curtea din care face parte n'ar fi competente, de oarece afacerea intrând prin apelul făcut de parte în competența Tribunalului, și competența președintelui respectiv, devine prin acest fapt evidentă;

Că astfel fiind primul motiv de apel este neintemeiat și urmează a fi înlăturat;

Având în vedere că în al doilea rând apelantul a susținut că într-un caz fondul afaceri în discuțiune era pendent înaintea Tribunalului pe calea unui proces principal, nu era admisibilă calea ordonanței de referé din art. 66 bis pr. civ. căci s'ar putea ivi conflict de jurisdicțiune și se violează tot deodată principiul litispendenței prevăzut de art. 110 același cod;

Având în vedere că teoria invocată de apelant, cunoscută în Franța sub formula: «le juge du principal dessaisit le Juge du référé» și susținută de parte din autori, nu a fost și nu poate fi aplicată de jurisprudența noastră, de oarece pe deoparte argumentele care îi servea drept temei sunt numai în aparență fondate, iar pe de altă parte textul al. 2 al art. 66 bis pr. noastră civilă sus citat înlătură la noi îndoiala produsă în Franța în această privință;

Considerând într-adevăr că nu se poate susține temeinic, că prin admiterea referului în cazul procesului de fond pendent, s'ar viola litispendența, sau s'ar putea da loc la conflict de jurisdicțiune, de oarece, pentru ca asemenea situațiuni de drept să se producă, ar trebui ca în ambele împrejurări, să fie vorba de aceeași cerere, având același obiect, pendinte în fața a două instanțe; or, în procesul de fond principal partea cere o hotărâre judecătorească, care să consacre între impričinați o stare de lucruri definitivă, pe câtă vreme în cazul referului, partea cere un ordin judecătorec provizoriu, o încuviințare a unei stări de lucruri vremelnice în fața unui caz urgent, și în acest sens numai trebuie înțeleasă dispozițiunea de trimitere în posesie a intimatului asupra boilor în litigiu încuviințată prin ordonanța Prezidențială apelată, adică ca o măsură provizorie, luată numai până la rezolvarea definitivă a procesului de fond; așa după cum legea prin aliniatul 3 al art. sus citat o arată categoric;

Considerând de asemenea că, chiar redacțiunea textului aliniatului 2 al art. 66 bis pr. civ. care spre deosebire de textul corespunzător al art. 807 pr. fr. prevede că Prezidentul nare cădere de a face asemenea încuviințări, *când însăși Tribunalul sau Curtea din care face parte n'ar fi competente*, lasă a se vedea lămurit, că în intențiunea legiuitorului nostru procesul de fond existent, de arde de a fi o cauză de excludere a căiei urgente a referului, este din contră o împrejurare legală pentru fixarea competenței Prezidentului Tribunalului, sau al Curții de apel, după cum afacerea de fond este pendinte la Tribunal, sau la Curtea de apel, așa că și din această considerațiune de text teoria invocată de apelant nu poate fi primită și deci și cel de al doilea motiv de apel pus de dânsul urmează a fi înlăturat ca nefond;

Având în vedere că în al treilea și ultim rând apelantu a susținut că prin dispozițiunea luată de Președinte cu ocaziunea ordonanței apelate întemeiată chiar pe probe administrate în cursul procesului de fond pendinte, se prejudică însuși fondul afaceri, violându-se cu acest chip un principiu care derivă din însuși, natura provizorie a ordonanțelor de referé;

Considerând că este exact în drept—cu toată nereproducerea în textul nostru a art. 809 al. 1 pr. fr. care consacră expres acest principiu prin formula: «Les ordonnances sur référés ne font aucun préjudice au principal», că această normă a neprejudicării fondului urmează să fie ținută în seamă de judecătorul referului și în legislațiunea noastră, ea fiind consecința firească a caracterului vremelnic al acestor ordonanțe;

Considerând totuși că în ce privește aplicațiunea practică a acestei norme, nu fără serioase dificultăți se poate spune precis când și în ce condițiuni o atare dispozițiune luată prejudică, sau nu fondul unui proces; că într-o anumită măsură mai întotdeauna încuviințarea făcută pentru păstrarea dreptului recunoscut urgent, mai ales când este luată în cursul unui proces pendinte, atinge într-o câtva însăși fondul acestui drept; că desigur, acestor împrejurări dificile se datorește motivul pentru care legiuitorul nostru a găsit de cuviință să suprimă textul frances menționat mai sus, și să pună numai principiul așa de scurt formulat în art. nostru 66 b. prin care se dă drept Prezidentului «să hotărască în cazuri grabnice pentru păstrarea unui drept care s'ar păgubi prin vre-o întârziere, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s'ar ivi cu prilejul aducerii la îndeplinire a unui titlu executor», lăsând încolo totul la aprecierea judecătorului chemat a se pronunța asupra fie căruia caz în parte;

Considerând din acest punct de vedere că nu ar fi atât de greu de observat în practică, că prin luarea măsurii respective în referé să nu se prejudice fondul afaceri în sensul de

a se crea pentru părți o situațiune definitivă, de așa natură în cât să nu poată fi schimbată prin hotărârea luată în urmă de judecătorul fondului; că, asupra acestui punct, s'a arătat și mai sus, ca dispozițiunea luată în speță câtă a fi considerată numai ca o măsură provizorie încredințând intimatului în mod temporar detențiunea boilor în litigiu, până la soluționarea definitivă a apelului în curs, așa că, astfel considerată această măsură, nu prejudică întru nimic fondul procesului;

Considerând, însă că este mult mai greu de fixat un criteriu practic pentru a distinge prejudicarea fondului atunci când este vorba de examinarea titlurilor de proprietate, sau a probelor cu care partea își justifică dreptul a cărui păstrare grabnică o cere; că, asupra acestui punct, Prezidentul, în toate cazurile, pentru a încuviința măsura cerută, va trebui să examineze în prealabil titlurile și probele prezentate de parte — în evidențierea acestui drept; că mai în tot deauna, când procesul fondului este în curs și probe au fost administrate cu această ocaziune, partea se va servi în referé, de însăși probele administrate în procesul de fond, într-un cât nici o dispozițiune legală nu constituie o piedică pentru aceasta, și nu se vede rațiunea pentru care—odată recunoscută admisibilitatea referului, în cursul unui proces pendent, — partea ar fi obligată să-și alcătuiască în referu alte dovezi de cât acelea legal administrate în cursul procesului de fond; că tot ce se poate cere, în această privință, Prezidentului Tribunalului, care rezolvă afacerea în camera de consiliu și fără chemarea părții protivnice, este ca, în motivarea dispozițiunii luate, să se mărginească a face o apreciere sumară a dovezilor justificative prezentate de parte, astfel ca să poată rămânea liberă și apreciațiunea judecătorului de fond asupra lor; că, a hotărâ altfel, ar fi să se reducă la foarte puține cazuri sfera de aplicațiune a instituțiunii procedurale din art. 66 bis. proc. civilă, creată toemai spre a suplea rigorile formalistice greoaie pe care le prevede procedura civilă obișnuită pentru rezolvarea proceselor după dreptul comun;

Considerând că din acest punct de vedere, ordonanța apelată, conținând numai o apreciațiune sumară a dovezilor administrate de parte în justificarea dreptului său, intră perfect în cadrul principiilor enunțate mai sus și ca atare nu se poate susține cu temei că prin încuviințarea ei, s'ar viola vreo normă de drept rezultând din dispozițiunile art. 66 bis pr. civ.;

Considerând că dacă este adevărat că în cazul rezolvat prin ordonanța Prezidențială apelată, există o prejudicare a fondului procesului, astfel după cum arată apelantul, această prejudicare se datorește nu ordonanței încuviințate ci dovezilor administrate de părți în rezolvarea procesului de fond la prima instanță, și de care partea s'a servit în referu, dovezi consistând în jurământul deferit de o parte celei alte, asupra fondului procesului acceptat și prestat în mod legal de cea laltă parte; că acest mod de rezolvare al procesului, constituie, între părțile litigante o specie de transacțiune, are pentru ele puterea unui lucru judecat și ca atare nu numai a prejudicat, dar a tranșat definitiv litigiul în favoarea părții câștigătoare de cauză; Jusjurandum speciem transactions continet, majoremque habet auctoritatem quam res judicata. L. 2 Dig. De jurejurando. Alexandresco, Tom. VII, art. 1213, p. 402.

Că singurul lucru pe care partea care a pierdut în acest mod procesul la prima instanță îl mai poate deduce în apel este numai legalitatea încuviințării și prestării jurământului efectuat, chestiune a cărei verificare în nici un caz nu poate fi de așa natură, în cât să impedeze pe partea câștigătoare de cauză, dela luarea măsurilor urgente necesare, pentru păstrarea unui drept care, cu rezerva sus arătată, poate fi privit ca definitiv dobândit de acea parte;

Considerând că astfel fiind și cel de al treilea motiv de apel este neintemeiat și în consecință apelul urmează a fi respins ca nefondat.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător Al. Gânțoiu, Trib. respinge apelul.

(ss) N. D. Hariton; Al. Gânțoiu.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI SECȚIA I a

Audiența dela 25 Ianuarie 1916

Președenția d-lui N. DIMITRESCU, Consilier

Jurnalul No. 141

Urmărire imobiliară. — Contestație pe motiv că creanța este stinsă prin achitare de către debitor. — Respingera ei ca neîntemeiată. Dacă există drept de apel contra hotărârei pronunțate? — Admisibilitate. — (Art. 530 și 533 pr. civilă).

Dispozițiunile art. 533 pr. civilă nu sunt aplicabile tuturilor contestațiunilor ce se pot ridica cu ocaziunea urmăririi imobiliare; ele sunt restrânse numai la anumite cazuri.

Când tribunalul nu se limitează de a judeca nu mai seriozitatea contestațiunei ci judecă însăși fondul, e necontestat că o asemenea hotărâre nu cadrează cu dispozițiile art. 530 din pr. civilă pentru a i se aplica decăderea din art. 533 pr. civilă.

Astfel, este admisibil apelul făcut contra unei sentințe prin care tribunalul a respins ca neîntemeiată contestațiunea ce se făcuse la vânzarea unui imobil pe motivul că titlul în baza căruia se făcea urmărirea nu mai avea ființă, fiindcă creanța fusese stinsă, prin achitare de către debitor.

Curtea,

Asupra incidentului ridicat de neadmisibilitatea apelului, bazat pe dispozițiunile art 533 din procedura civilă;

Având în vedere că, pentru rezolvarea lui, Curtea este chemată în primul rând de a statua în principiu dacă, dispozițiunile art. 533 din procedura civilă sunt sau nu aplicabile tuturor contestațiunilor ce se pot ridica cu ocaziunea urmăririi imobiliare, sau că aceste dispozițiuni ar fi restrânse numai la anumite cazuri, și dacă contestațiunea de față intră sau nu în aceste excepțiuni;

Considerând că, sub imperiul vechii legiuri de procedură civilă, cestiunea de a se ști dacă toate contestațiunile ivite cu ocaziunea urmăririi imobiliare se judecau sau nu cu dreptul de apel, era viu controversată; în ultimul timp însă jurisprudența stabilise că, atunci când contestațiunea ar avea de obiect violarea formelor, ori a actelor de procedură hotărârea dată să fie cu drept de recurs; când însă prin contestațiune se invoca motive de fond, hotărârea să fie supusă apelului. Legiuitorul dela 1900, în fața acestei stări de lucruri, după ce edictază dispozițiunile art. 530 și suprimă pe cele din art 531 și 532, ca inutile, dispune prin art. 533, că, «dacă tribunalul respinge contestațiunea va face de îndată vânzarea, hotărârile date în aceste cazuri nefiind supuse decât recursului odată cu ordonanța de adjudecare». Din modul cum legiuitorul se exprimă prin menționatul text de lege, s'a născut cestiunea de a se ști dacă aceste dispozițiuni sunt aplicabile tuturor contestațiunilor, oricare ar fi natura lor? Se pretinde că termenii legii sunt atât de categorici și preciși în cât nu ar mai lăsa nici un dubiu în această privință și că afirmativa se impune. Cu toate acestea, modul de a se exprima al legiuitorului nu este de așa natură încât, să nu mai poată da naștere la ivirea controverselor;

În adevăr, dacă intențiunea lui a fost de a ridica dreptul de apel în mod general contra hotărârelor prin care se respinge contestațiunea, s'ar fi exprimat de o altă manieră, fie declarând în mod categoric că toate contestațiunile, sau ori ce fel de contestațiuni trebuie să urmeze calea hotărâtă de el; de unde rezultă că termenii legii fiind destul de preciși, urmează a se vedea care a fost intențiunea lui, și ce scop el a urmărit când a legiferat aceste dispozițiuni;

O preocupare capitală pe care a avut-o legiuitorul

de la 1900 a fost de a se respecta, pe cât va fi posibil, principiul celor două jurisdicțiuni, și proba cea mai evidentă în această privință, e că atunci când în parlament s'a discutat dispozițiunile art. 402 din procedura civilă, a mers până acolo în cât a declarat că contestațiunile în materie de vânzări imobiliare să aibă dreptul de a se judeca cu apel, chiar în cazul când fondul n'ar fi parcurs de cât o singură instanță. Dacă acest fapt e cert, atunci cum s'ar putea atribui acestui legiuitor o neconsecvență atât de evidentă, când vine și reglementează contestațiunile la vânzări imobiliare, stabilind o regulă cu totul opusă de aceea prevăzută de art. 402 din procedura civilă, când el 'și manifestase atât de puternic respectul ce'l avea pentru cele două grade de jurisdicțiune?

Cu toate acestea nu e mai puțin adevărat că legiuitorul de la 1900 a creiat o excepțiune la principiul acesta, în ceea ce privește contestațiunile în vânzări imobiliare, însă în anumite cazuri pe care el le-a specificat în art. 530 din procedura civilă, articol care sub legea veche dăduse naștere la atâtea controverse, și care creia atâtea neajunsuri creditorilor în urma contestațiunilor ce se iveau. Preocupat de o stare de lucruri existentă la aceia epocă, el a voit să remedieze răul, și în acest scop a supus aceste contestațiuni prin art. 525 la anumite forme și termene, înăuntrul cărora ele se puteau face, iar prin noua redacțiune ce dă vechiului art 530 din procedura civilă, stabilește ceea ce urma să se judece pe această cale, interzicând prin art. 533 din procedura civilă, dreptul de apel al hotărârelor prin care se respinge contestațiunea. Și când el făcea aceste dispozițiuni era conștient cu dânsul, pe deoparte de a împiedica șicanele, iar pe de alta de a nu acorda apel contestatorului, pentru că drepturile lui nu se tranșau în mod definitiv prin hotărârea ce se dădea, fiindu-i deschisă calea principală în caz de revendicarea imobilului urmărit; sau a recursului în ceea ce privește nulitățile, hotărârea tribunalului dată asupra lor făcând parte integrantă cu ordonanța de adjudecare. Nici o dată însă legiuitorul nu s'a gândit ca atunci când pe calea contestațiunei se judecă însuși dreptul fondului, să i-se ridice părței dreptul de apel, și această intențiune a lui rezultă în mod evident din discuțiunile ivite cu ocaziunea desbaterilor relativ la acest articol, declarând categoric că dacă ridică părței care perde, dreptul de apel, aceasta nu-i poate prejudicia, întrucât tribunalele nu pot judeca de cât seriozitatea contestațiunei, rămânând neatins dreptul fondului său. A i se atribui o altă intențiune din partea sa am ajunge la rezultate inechitabile și bizare;

În adevăr, după acest sistem, ar rezulta ca hotărârile ce resping orice fel de contestațiuni în materia de vânzări imobiliare nu sunt supuse apelului, ori care ar fi natura lor; pe când în vânzări mobiliare contestatorul are acest drept, fie că i s'ar respinge sau nu contestațiunea. Dar atunci s'ar pune întrebarea de ce această deosebire? Ce a făcut pe legiuitor să nu păstreze aceeași măsură de egalitate în ambele cazuri? Se pretinde însă că dacă legiuitorul a adoptat un asemenea sistem în vânzările imobiliare, e de a înlătura șicanele, ce se puteau ivi, cu facerea unor asemenea contestațiuni. Dar asemenea șicane nu pot avea loc și în vânzările mobiliare? Cum, acestui contestator în vânzările imobiliare i-se ridică acest drept deși el a fost târât pe această cale din cauza urmăririi bunului său ce posedă, și cu toate acestea dacă litigiul ar fi fost dus pe cale principală, acest drept de apel l-ar fi avut. Posibil este acest lucru?

Dar ceea ce învederează și mai mult bizaritatea acestui sistem este atunci când privim consecințele la care ajungem. În adevăr admitând că numai calea recursului e deschisă contra hotărârelor de respingera contestațiunei, și că partea făcându-l a reușit să cazeze ordonanța de adjudecare care formează parte integrantă cu hotărârea, afacerea, va merge iarăși la tri-

bunului de urmărire. În asemenea caz ce va face el? Va mai putea judeca din nou contestațiunea pe care el deja o judecase? Pe baza cărui text de lege s-ar sprijini el făcând aceasta? Și admitând că ar putea-o face, ce se va întâmpla în cazul când el va respinge din nou contestațiunea? Este destul să ajungem la asemenea consecințe pentru a se putea vedea neîntemeierea acestui sistem;

Că, prin urmare, din cele expuse rezultă neîndoios că dispozițiunile art. 533 nu sunt aplicabile decât la excepțiunile prevăzute de art. 530;

Rămâne acum de a se vedea dacă în speță ne aflăm în unul din cazurile prevăzute de menționatul text de lege;

Din modul cum a fost susținută atât la prima instanță cât și azi în apel, această contestațiune și scopul ce a urmărit, a fost de a împiedica urmărirea pe motiv că, creanța ar fi fost achitată, și tribunalul judecând actele și motivele invocate de părți a respins-o ca neîntemeiată; cu alte cuvinte a discutat însuși dreptul fondului, de a se ști, dacă în adevăr creanța e sau nu stinsă prin achitare;

În așa caz, se poate zice că o asemenea contestațiune e bazată pe însuși nulitatea actului în virtutea căruia se face urmărirea? Partea nu pretinde cum că acestui act i-ar lipsi vre-una din formele esențiale pentru existența lui sau a condițiilor inerente lui. Ea nu susține că actul e nul ab initio, dar că obligațiunea din el e stinsă prin achitare. Cu alte cuvinte că actul care cuprinde obligațiunea părții a fost valabil, dar că el azi nu mai produce nici un efect. În primul caz există acțiunea în nulitatea actului, iar în cazul din urmă o acțiune în lichidare, acțiuni cu totul distincte una de alta și deci supuse la reguli deosebite, una având de scop nulitatea lui, alta stingerea obligațiunii;

Și întrucât tribunalul nu s'a limitat de a judeca însuși seriozitatea contestațiunii, ci a judecat însuși fondul, e necontestat că o asemenea hotărâre nu cadrează dispozițiilor art. 530 din procedura civilă pentru a i-se putea aplica decăderea din art. 533 din procedura civilă;

Că prin urmare incidentul ridicat de neprimirea apelului găsindu-se neîntemeiat urmează a se respinge ca atare;

Pentru aceste motive redactate de d-l consilier N. Dimitrescu. Curtea respinge incidentul, etc.

(ss) N. Dimitrescu, G. Sărățianu, I. Părvulescu

Grefier (s) Serafimovici

O p i n i u n e

Subsemnații diferim de majoritate și suntem de părere că apelul e neadmisibil, pe următoarele motive:

Având în vedere incidentul de neadmisibilitatea apelului, ridicat de intimată, pe temeiul dispozițiilor art. 533 din procedura civilă;

Având în vedere că apelanții, în combateri, au susținut că acest text nu e aplicabil în speță, de oarece contestațiunea lor nu are de obiect nici nulitatea titlului și nici revendicarea, spre a putea fi supusă regulilor competenței de resort statornicite de art. 533 din procedura civilă, ci înfățișează caracterul unei acțiuni în lichidare, susceptibilă de apel potrivit art. 402 din aceeași procedură;

Având în vedere că, conform principiului constant consacrat de art. 57 din proc. civilă, competența fie a primei instanțe, fie cea de resort, este fixată invariabil prin cererea introductivă în instanță și deci nu poate fi influențată de concluziile puse în instanță și mai puțin de concluziunile puse în instanța de apel; că, de aci urmează că, pentru caracterizarea contestațiunii, trebuie să ne raportăm la însăși termenii contestațiunii, astfel cum a fost formulată, spre a stabili atât natura ei cât și gradele de jurisdicțiune la care poate fi supusă din punctul de vedere a categoriei de pricini din care face parte. Ori, din termenii contestațiunii ape-

lanților rezultă că ea nu constituie o acțiune principală în lichidare, cum partea pretinde în apel, de oarece prin ea se cere nu numai reducerea creanței, ci însăși anularea cererei de vânzare și a urmăririi, pe motivul că restul datorit nu e ajuns la scadență, că așa cum e formulată contestațiunea, ea concordă cu dispozițiunile art. 378 din procedura civilă, în temeiul căruia nici o urmărire asupra bunurilor mobile sau imobile nu poate avea loc decât în virtutea unui titlu executoriu sau a unei hotărâri date cu execuțiunea provizorie pentru o datorie certă și lichidă și ca atare prezintă caracterul unei adevărate contestațiuni la urmărire;

Având în vedere că, acest caracter al contestațiunii a fost păstrat și prin concluziunile puse de contestatorii-apelanți la prima instanță, de oarece, în audiența dela 27 Octombrie 1915, d-l avocat Rainu, apărătorul părților, a cerut admiterea contestațiunii fără a o restrânge sau a-i modifica caracterul și tot același prin rezumatul de concluziuni scrise înaintea tribunalului, deși zice că obiectul contestațiunii este lichidarea creanței ipotecare, conchide și la anularea urmăririi pe motiv că creanța a fost complex plătită (pag 398 și 401 din dosarul tribunalului); că cestiunea, dacă sentința este sau nu supusă apelului, a fost dedusă de apelant și înaintea tribunalului care, reținând acest caracter al ei, o rezolvă printr'un considerent în sensul neadmisibilității apelului,—cestiune ce de altfel era de resortul instanței de apel de a o rezolvi definitiv,—pe motiv că, în speță, nu era vorba de o cerere în lichidare care să fie susceptibilă de apel, ci de o contestațiune care, așa cum a fost introdusă și tratată dela început, prin termenii întrebunțați și probele administrate, nu-i susceptibilă, fiind respinsă, decât de dreptul de recurs potrivit dispozițiilor art. 533 din procedura civilă;

Având în vedere că, fiind bine stabilit că apelul e îndreptat împotriva unei sentințe dată în o contestațiune la urmărire, câtă a se vedea dacă, potrivit principiilor speciale care cărmuesc materia, sentința tribunalului este primitoare de apel sau este supusă numai recursului;

Având în vedere că, conform dispozițiilor art. 530 pr. civilă, o urmărire imobiliară se poate contesta fie pe motiv de nulitatea titlului, în baza căruia se face urmărirea, fie revendicându-se de cei interesați proprietatea bunului urmărit. În prima ipoteză, textul se rostește că tribunalul de urmărire va examina temeiul însăși a contestațiunii iar în cea de a doua ipoteză, că apreciind seriozitatea cererei, va putea amâna adjudecarea până când cererea de revendicare se va judeca definitiv;

Având în vedere că, potrivit rai. duelui prevăzută de art. 533 pr. civilă, în noua sa redacțiune datorită lăgășitorului din 1900 și edictată în scopul zădărnicirei piedicelor ce se aduceau urmăririlor imobiliare sub regimul producerei anterioare, prin contestații pornite fie de cei de al treilea fie de datornicul însuși, din spirit de șicană, dacă tribunalul respinge contestația, e ținut a procedea de îndată la vânzare, hotărârea dată în amândouă ipotezele,—căci textul nu distinge—fiind supusă recursului odată cu ordonanța de adjudecare, iar dreptul de apel conform art. 402 din proc. civilă, fiind deschis numai în caz de admiterea contestațiunii; că în ipoteza când contestațiunea se sprijină pe motiv de nulitatea în totul sau în parte a titlului, se discută în adevăr în doctrină și jurisprudență, dacă tribunalul de urmărire e în drept a rezolva însuși fondul dreptului ori numai are facultatea ca apreciind seriozitatea cererei să amâne adjudecarea, rezervând fondul fie pe calea contestațiunii la tabloul de ordine al creditorilor, fie pe calea unei acțiuni principale, ca în ipoteza prevăzută de art. 530 al. 2 din proc. civilă; că oricare ar fi interpretarea care s'ar da în acest punct primului alineat al acestui text, e netăgăduit că hotărârea tribunalului, în caz de respingerea contestațiunii, nu poate

fi atacată decât pe calea recursului în casație, odată cu ordonanță de adjudecare, potrivit rânduelei speciale prevăzute de art. 533 din procedura civilă care nu face decât să completeze art. 530 în această privință;

Având în vedere însă că, se susține de contestatori că contestațiunile având de obiect reducerea creanței ipotecare, nu e relativă la anularea titlului și nici la cazul revendicării; că constituind o ipoteză neprevăzută de art. 530 din pr. civilă, hotărârea dată în acest caz asupra contestațiunii, oricare va fi soluțiunea ei, e susceptibilă de apel, conform prescripțiunilor art. 402 din pr. civilă;

Considerând că o asemenea susținere nu poate fi întemeiată pentru că reducerea ipotecei este sinonimă, echivalează în spiritul legii cu însăși anularea ipotecei și deci a titlului, de oarece această reducere are de efect stingerea parțială a creanței, ceea ce înseamnă că urmărirea se exercită în temeiul unui titlu numai în parte valid; că de altfel, prin contestațiune, se cere anularea urmăririi pe motiv că chiar creanța astfel redusă nu ar fi exigibilă și deci intimata nu ar avea un titlu pentru a cere efectuarea ei, caz care concordă perfect cu acel prevăzut de art. 530 al I din pr. civ., care vorbind de nulitatea titlului se exprimă în termeni generali, în cuprinderea cărora intră și creanțele inexistente sau cele care nu sunt încă exigibile în momentul urmăririi, și ca atare, dela acea dată, nu pot produce nici un efect juridic; că ar fi belogic ca atunci când se cere nulitatea titlului — caz mult mai grav — și contestațiunea se respinge, hotărârea să fie susceptibilă de recurs iar când prin contestațiune se tinde la mai puțin, adică numai la reducerea sau nulitatea parțială a titlului, hotărârea să fie susceptibilă totuși de apel;

Având în vedere că această interpretare concordă riguros atât cu expunerea de motive a legii de procedură civilă, reformată la 1900, cât și cu desbaterile parlamentare ce au avut loc cu prilejul discuției art. 402 și 530 și urm. din procedura civilă. D-l ministru al justiției C. Disescu, autorul reformei, prin expunerea sa de motive semnalează controversa ce există sub imperiul vechii legiuiri asupra cestiunii de a se ști când hotărârile date în genere asupra contestațiunilor la o urmărire imobiliară, erau sau nu supuse apelului, arată apoi cum textul art. 530 „era un arsenal de tot felul de arme contra nenorocitului de creditor” prin străgăniile la care da naștere interpretarea lui, și că pentru a tăia controversa din art. 530 a dat acestui text o nouă redacție „clară, amănunțită și precisă” stabilind prin art. 533, cazul când o hotărâre — ori care va fi natura contestațiunii — se dă cu drept de apel sau numai cu drept de recurs, fără a arăta că rezervă aplicarea dispozițiilor dreptului comun prevăzute de art. 402 din procedura civilă pentru vre-una din asemenea contestațiuni (V. exp. de motive a ediției oficiale p. 35). Dinpotrivă, la discuția art. 402 din procedura civilă, a accentuat că regulile competenței de resort din acest text nu se aplică la contestațiile speciale în materie de urmărire imobiliară, rostindu-se categoric astfel: „Nu vorbesc de contestațiile speciale la urmăririle imobiliare; când vom veni acolo ne vom explica” (p. 420.) De asemenea autorul legii, cu prilejul discuției în Senat la art. 533 din procedura civilă, la interpelarea ce i s'a făcut de d-l Em. Porumbaru asupra aceleiași cestiuni, s'a exprimat astfel: „Dacă am fi dat, în toate cazurile apel, în loc să scurțăm vânzarea, ar trebui s'o lungim” (p. 442). Vrea să zică „în toate cazurile”, ori care va fi obiectul contestațiunii făcute cu prilejul unei urmăriri imobiliare. Dar se obiectează că, cu prilejul discuției art. 533, același a zis că „fiindcă prin contestație nu se închid toate drepturile, e de preferat, în caz de respingere a contestației, să lăsăm judecata numai cu recurs”, de unde se deduce, în sistemul contrariu, că dacă prin contestație s'ar rezolvi însuși fondul dreptului, judecata ar fi cu apel;

Altul e însă înțelesul acestor expresiuni întrebuintate de autorul reformei, ele trebuiesc puse în legătură cu explicațiile date de același prin expunerea sa de motive la art. 399 din procedura civilă (p. 30) unde examinând caracterul facultativ al contestațiunilor în general și utilitatea lor, se întreabă dacă contestațiunea este o adevărată cale de reformă a hotărârii sau un simplu obstacol de executare și tot d-sa se exprimă astfel: „Am crezut că nu este bine și nici se poate răspunde printr'un text de lege precis și categoric la această întrebare, rămânând ca în fapt, și după speță, tribunalul, față cu rândueile art. 531 din procedura civilă, așa cum l-am modificat, combinat cu dispozițiunile art. 1201 din codul civil, să stabilească dacă hotărârea ce se execută trebuie schimbată sau numai lipsită de puterea ei executorie și dacă hotărârea dată pe cale de judecată împedice în totul reînceperea judecății”. Deci numai în acest înțeles pot fi luate cele spuse cu prilejul discuției art. 533, cu privire la consecințele aplicării lui, iar nici de cum în sensul că legiuitorul a voit să creeze alte căi de atac în caz când instanța de urmărire rezolvă însuși fondul contestațiunii, pentru că dacă ar fi intenționat să scoată acest caz de sub aplicațiunea rânduelei art. 533 și să-l supună regulilor de competență, după dreptul comun, reformând legea tocmai în acest punct, ar fi prevăzut o derogățiune expresă de la ea;

Având în vedere că, aceasta fiind interpretarea rațională ce se poate da textului art. 530 combinat cu art. 533 din procedură, pentru motive dictate de interesul general al înlesnirii și garantării creditului public, e neîndoios că termenii clari, precizi și generali ai acestor din urmă texte sunt aplicabile la toate contestațiunile fără deosebire, fie că ar privi însuși fondul dreptului sau ar fi privitoare numai la procedura urmăririi. (In acest sens și Cas. II, 404/905, B. p. 1443, Cas. II, 140/914 «Jurisprudența română» No. 32/914 și Cas. II, 81/915 «Jurisprudența Română» No. 30/915);

Pentru aceste motive suntem de părere că întrucât contestațiunea a fost respinsă de tribunal, apelul trebuie respins ca neadmisibil.

(ss) Corneliu Botez. Al. Peretz

A apărut:

— *Așezământul și legătura lui Mihail Vodă*, de d-l profesor S. G. Longinescu. *Prețul 6 lei.*

— *Riscurile în obligațiunile civile*, de d-l judecător Al. B. Iliescu. *Prețul lei 5.50.*

— *Originile Dreptului Internațional Public*, de d-l Iorgu Radu. *Prețul 9 lei.*

— *Validitatea căsătoriilor celebrate în străinătate în dreptul internațional privat și legislația română*, de d-l Iorgu Radu. *Prețul lei 1.50.*

— *Problema Banatului* de d-l Profesor G. G. Mironescu, traducere după ediția franceză de A. B. *Prețul lei 2.50.*

— *Necesitatea Cadastrului și câte-va soluțiuni* de D-l Victor Romescu, Judecător.

Rugăm cu insistență pe onorații noștri abonați a trimite prin mandat poștal plata abonamentelor datorate, pe adresa d-lui Codreanu, la ziar, sau să plătească încasatorilor noștri D. Niculescu pentru provincie și C. Petculescu pentru capitală, singurii împuterniciți a încasa sume și libera chitanțe din registrul cu matea prevăzut cu stampila ziarului. Pentru BUCOVINA a bine voit a primi reprezentanța d-l Dr. OCTAVIAN SCALAT, avocat din Cernăuți, care este autorizat a primi publicațiuni, anunțuri și abonamente și a încasa sumele cuvenite, eliberând chitanțe descărcătoare din registrul prevăzut cu stampila ziarului „Curierul Judiciar”. Rugăm a se da tot concursul.